

Söndagen efter Alla Helgons dag

1 november 2020

Anne Henriksson

Vårt evighetshopp

Luk 20:37-38

Selma Lagerlöf låter en av romanfigurerna i Körkarlen lära oss en bön: "Gud, låt min själ komma till mognad innan den ska skördas."

Livet handlar om att vi ska mogna som människor- bli visa. En vishet som vi lever oss till för att ta med in i evigheten. Mellan oss och evigheten ligger döden. Den är en del av livet som ingen slipper ifrån.

Jesus säger: Inför Gud är vi alla levande. Då blir döden en passage från jordeliv till evigt liv.

Men om vi har svårt att tro på uppståndelsen då? Vi behöver inte skämmas.

Det är inte människans tro som bär in i evigheten, utan Han som vi tror på. Vi får be som Han gjorde: Gud, i dina händer lämnar jag min ande.

Idag tänder vi många ljus till minne av våra kära. Varenda ljuslåga på kyrkogården, i kyrkan eller hemma viskar: Du är älskad, du är saknad, du är inte glömd. Ljusen lyser i mörkret. Mörkret vinner inte. Minnena och kärleken varar även om livet tagit slut.

Bibeln säger: "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte ska gå under utan ha evigt liv."

Kärleken är den röda tråden. Gud kom till världen som ett barn, dör på korset och uppstår till liv. Och målet med detta är evigt liv. Om det är vad Gud lovat oss får vi tro att det är sant. Vi får tro på den verkligheten – en evighet med Gud och varandra i ljus och glädje.